

Eugeni Villalbí

"El lloguer pot ser una bona alternativa a la hipoteca"

Albert Lladó - 25/11/2008

Eugeni Villalbí (La Sénia, 1978) és el Secretari General de Joventut de la Generalitat de Catalunya. Enginyer de professió, i amb gran experiència dins de l'associacionisme, intenta transmetre la seva energia per lluitar contra la manca d'habitatge, la precarietat laboral i el fracàs escolar entre els joves catalans. Ens trobem amb ell per a què ens expliqui com fer-ho.

Per a qui no ho sàpiga, què és i com funciona la Secretaria de Joventut?

La Secretaria de Joventut és el màxim òrgan responsable en polítiques de joventut a la Generalitat de Catalunya. Tenim una doble funcionalitat. Per una banda, la Secretaria dissenya, planifica i impulsa polítiques. I, per l'altra, l'Agència Catalana de Joventut - que està integrada dins de la Secretaria - és l'encarregada de la gestió d'una sèrie de projectes, com el Carnet Jove o la xarxa d'albergs, i l'execució de programes com Habitatge o Treball... També hi ha un Observatori Català de Joventut que es dedica a fer estudis i recerca.

Potser el més important i allò que guia les línies de la Secretaria és el Pla Nacional de Joventut. Quins són els seus objectius fonamentals?

El Pla es va aprovar, per consens, el 2000 i té vigència fins al 2010. És el "qui", el "què" i el "com" de les polítiques de joventut. El "qui" és tota la gent que hi treballa - els ajuntaments, les diverses administracions, les entitats i la Generalitat - i que s'ha de coordinar. Un cop tenim clar qui són els interlocutors, en el "què" hem de decidir quin és el contingut i les prioritats. I, finalment, hi ha el "com". Cal pensar com s'acabarà fent.

Com diu, un Pla que s'acaba el 2010.

Sí, per això el proper any l'hem dedicar a redactar el nou Pla que hauria de durar, com a mínim, fins al 2020. Tenim aquest repte.

Què s'ha de millorar?

Abans de res, hem de passar un procés d'avaluació. Hem fet moltes coses bé però d'altres, no tant. Sempre s'ha de millorar. Necessitem elaborar tot una sèrie d'indicadors. Durant 10 anys, la realitat social dels joves ha variat molt. Hem de poder tenir uns mecanismes que, en el dia a dia, poguem canviar segons les prioritats. Per exemple, en l'anterior Pla, no es veia la

immigració com un fet prioritari. I fa un any no estàvem en crisi i ara, sí. Tot canvia molt ràpid...

Quines són les línies que està seguint la Secretaria de Joventut per facilitar l'accés a l'habitatge als joves.

Nosaltres fem de pont. Intentem ser la cara jove en matèria d'habitatge de la Generalitat. I, naturalment, la gent jove és un dels segments de població que té més dificultats per accedir a un habitatge. I no es pot deslligar d'una situació de precarietat laboral. Però la nostra feina s'ha centrat en consolidar un model, que va ser impulsat pel govern anterior, que és el de les borses joves d'habitatge. Tenim una cinquantena a tot el territori. Allò que hem volgut fer és racionalitzar aquest model. Fer-lo més eficient. Enguany, hem arribat a cobrir dues tercers parts de la població jove. L'objectiu és, a final de mandat, arribar al noranta per cent.

Però, què són aquestes borses?

Van néixer amb l'objectiu de posar pisos buits al mercat de lloguer. Garantim als propietaris, d'alguna manera, que els joves no deixin de pagar i, a la vegada, fem que els joves no hagin de fer-se càrrec d'un aval. A més, el preu sol estar per sota del mercat, sobre un vuit o un deu per cent menys. El lloguer pot ser una bona alternativa a la hipoteca. I aquest sistema ho demostra. Cada vegada hi ha més propietaris que vénen a nosaltres. Però les borses són molt més. També oferim assessorament. És un servei integral d'habitatge.

Cada vegada, sembla que creix la desafecció dels joves envers els partits polítics. Com pot influir la Secretaria per fomentar la participació en aquest sentit?

És cert que hi ha una desafecció cap als partits i cap a les administracions. Però jo crec que no només cap el sector polític. Hi ha un cert distanciament cap a tot allò que ja està creat i on els joves no poden acabar sent els protagonistes. L'any passat, vam presentar un estudi que es deia "Joves, participació i política" i on vèiem que la participació no està en crisi. Hi ha un moment d'estancament però no s'ha disminuït. Per tant, és veritat que hi ha una certa desconfiança vers tot això preestablert. Però no només passa entre la gent jove...

Societat líquida...

Sí, un individualisme que, potser, es dóna en menor mesura entre la gent jove, fins i tot. De fet, el percentatge de joves associats és més gran que el d'adults.

Però no cal estar associat per participar, no?

Tens raó. Però aquí és on s'ha d'entrar en el model de país que volem. Hi ha dos models. El del teixit social, a través de l'associacionisme pur i dur, i el de la "societat líquida". Jo crec que allò que ens ha fet forts, i com hem guanyat drets, és quan han sorgit moviments organitzats com el feminisme, el moviment homosexual, els sindicats, els partits polítics, etc. Però és veritat que la societat està canviant i tampoc ens hem de tancar a altres formes de participació. Ens hem de readaptar a la realitat sense renegar de res. Hem de saber trobar el punt mig.

Actualment, hi ha precarietat laboral, sobretot entre els més joves. S'està fent un Acord Nacional per l'Ocupació Juvenil, quins objectius té i com pot solucionar la precarietat laboral?

Sobretot, posa èmfasi en la necessitat de la qualitat de l'ocupació: sous baixos, falta de formació, temporalitat... I és que la situació és preocupant. No podem acceptar com a normal això que avui està passant. I un dels problemes és que la gent es forma i després no troba el

seu lloc al mercat laboral. És la sobrequalificació. No acabes treballant d'allò que has estudiat.

Però, a la vegada, es parla molt del fracàs escolar. És un discurs massa apocalíptic?

Les xifres parlen per sí soles en quant a fracàs escolar. Si mirem els percentatges, veiem un dibuix molt semblant a un rellotge de sorra. Tenim una part a sota amb formació bàsica. Una part, a dalt, amb formació universitària. I, la part del mig, la de la formació professional, és massa prima. Això ens va molt malament. Per això, cal canviar el discurs. Semblava que l'èxit només s'aconseguia en fer una carrera. I l'èxit és tenir joves ben formats, sigui en cicles formatius, en mòduls o a la universitat.

Albert Lladó, albert@edicat.cat